

LBRIS

We know
books

EVA DES LAURIERS

*Cât us fi
vrut...*

Traducere din limba engleză
DANIELA PURGARU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

*Natalia**Noaptea balului de absolvire, ora 02.08*

Îmi vin în minte vreo nouăsprezece motive pentru care să nu îl urmez pe Ethan în camera lui chiar acum.

Unu: antrenamentul de pe pistă de dimineață. Doi: grupul de studiu pentru examenele finale de mai târziu. Trei: treaba cu „evitarea cu orice preț a unor astfel de sentimente“.

Dar colțul gurii i se ridică apoi în acea tentativă de zâmbet al lui și, cu o voce răgușită din cauza orei înaintate, întreabă:

– Duelul boxelor?

Iar motivele se risipesc, rămânând în picioare doar trei dintre ele.

În timp ce toți ceilalți zac tolăniți în jurul nostru, cuprinși de amorțeala de după bal, cel mai isteț lucru pe care ar trebui să îl fac, *sincer*, ar fi să mă duc și eu la culcare.

Rânjesc și îl urmez în sus pe trepte.

După ce închid ușa în spatele meu, rămânem, în sfârșit, doar noi doi. Lucrul meu preferat.

Sau, mă rog, așa era pe vremuri.

Privesc în jur prin camera lui, în căutarea unor schimbări pe care le-am ratat în lunile în care am evitat să trec pe la el. Nimic drastic. Ca de obicei, este ordonată, dar există semne că e locuită. Pereții albaștri, de culoarea cerului, îmi sunt la fel de familiari ca ai mei. Teancuri de cărți stau pe jos, lângă pat. Dispozitive

și pahare împânzesc biroul masiv. Analizez fotografia înrămată, pe care i-am dăruit-o anul trecut, cu noi doi râzând pe plajă, cu ochii închiși, umăr la umăr și cu părul răvășit de vânt. Toată camera lui e confortabilă, liniștită și reconfortantă. La fel ca Ethan.

– Poftim! spune aruncându-mi unul dintre hanoracele lui.

Îmi reprim un zâmbet. Nici măcar nu a fost nevoie să cer.

– Ar fi bine să fie curat, mormăi eu.

Își dă ochii peste cap și se întinde pe patul lui uriaș ca să caute niște muzică. Tot numai membre lungi și mușchi zvelți, lucrați pe terenul de baschet.

Îmi trag peste cap hanoracul cu mirosul lui, desprinzându-mi în acest proces câteva agrafe din coafură. Îmi aranjez șuvițele care mi s-au desfăcut și strâng în pumni mânecele prea lungi.

Când mă întorc, privirea lui Ethan e fixată asupra mea, ca și cum m-ar urmări.

Își întoarce rapid ochii spre telefon.

Mai devreme, mi-am dat jos rochia neagră, ieftină, de la bal și mi-a crăpat obrazul de rușine când am agățat-o lângă costumul lui Ethan, perfect croit. Mă împăcasem cu ideea că rochia mea avea să fie un nimic în comparație cu ținutele de designer purtate în seara asta de celelalte fete de la școală. Mă obișnuisem cu ideea asta. Dar nu mă așteptasem să mă *simt* chiar eu ca un nimic. E ceva nou.

Lumi diferite.

Cuvintele îmi răsună în minte. Avertismentul despre care nu i-am povestit lui Ethan. În ultima vreme, nu i-am spus o mulțime de lucruri celui mai bun prieten al meu.

Ne așezăm pe patul lui, în pozițiile noastre obișnuite, unul lângă altul, la un braț distanță, sprijiniți pe coate, față în față. Corpurile noastre cunosc coregrafia prieteniei noastre, chiar dacă eu nu o mai știu.

Îmi iau telefonul ca să aleg ceva pentru duelul boxelor, cum zicem când ne luăm la întrecere ca să vedem care din noi se conectează primul la boxa lui Bluetooth. E o prostie, dar e o atmosferă

clasică, tipică pentru Ethan-și-Natalia-cei-mai-buni-prieteni. Este exact lucrul de care avem nevoie ca să atenuăm tensiunea care și-a găsit sălaș între noi în ultima vreme.

– Lasă-mă să ghicesc, alegi albumul cu piese indie triste? Întrebă el.

Degetul meu mare se oprește din derulat. Exact asta voiam să aleg. Dar refuz să îi ofer satisfacție.

– Va trebui să aștepti până când o să câștig.

Își coboară bărbia astfel încât să fim la același nivel.

– N-ai mai trecut pe la mine de-o grămadă de vreme, așa că probabil că boxa nici n-o să-și aducă aminte de tine.

Mă tachinează, dar e... *ceva* în felul în care o spune. Afectare, poate. Confuzie, cu siguranță. Mă eschivez rostogolindu-mă pe burtă și încrucișându-mi gleznela ca o coadă de sirenă.

Ethan clipește o dată când îmi vede picioarele, apoi își îndreaptă din nou privirea spre mine.

– Natalia, rostește pe același ton, porți pantofi în patul meu?

Arunc o privire peste umăr la picioarele mele ridicate în aer.

– Nu? Sandalele nu se pun la socoteală.

– Orice-mi aduce nisip în pat se pune la socoteală, spune Ethan privindu-mă fix.

– Nu fi așa Fecioară! îi zic bălângănindu-mi picioarele înainte și înapoi, necăjindu-l.

– Spune obsedata de control, murmură el, clătănând din cap.

Se ridică sprijinit în braț. Mâinile lui mari îmi cuprind cu ușurință gleznela dezgolite ca să îmi astâmpere picioarele. Îmi scoate încet sandalele, care aterizează pe covorul gros cu un zgomot surd. Simt un gol în stomac când vârfurile degetelor lui alunecă ușor pe picioarele mele înainte de a le da drumul.

– Ești un adevărat monstru atunci când nu te vede nimeni.

Flutur din gene.

– Face parte din farmecul personal.

– Sunt conștient de asta, rostește pe un ton afectuos.

În timp ce se întoarce la locul lui, nu mă pot abține să nu îi studiez liniile ascuțite ale maxilarului și ale pomeților. Unghiurile și curbele pe care le știu pe de rost. Pentru a suta oară, mă mănâncă degetele să fac o schiță cu el și îmi strâng palmele în pumni pentru a-mi reține pornirea.

Chiar dacă se simte din cale-afară de jenat, nu e de mirare că în seara asta a fost votat Regele Balului. Și asta într-a XI-a. Părul ciufulit, ochii pătrunzători... E o fantezie cu un prinț misterios care a prins viață.

– De ce te uiți așa la mine? întrebă, mijind ochii curios.

– Nu știu. Cum? Taci din gură! i-o retez.

– Mmm... bine.

Din boxă se aude un *pleosc* ușor, semn că un telefon s-a conectat. Așteptăm. Când răsună un ritm Lo-Fi, eu gem, iar Ethan jubilează. Poate că avea dreptate că boxa lui nu mă mai ține min-te. Asta mă întristează mai mult decât ar trebui.

– Știai că... începe, apoi se oprește. Își drege glasul. Lasă... e o prostie.

– Mă îndoiesc, i-o retez.

Ethan nu obișnuia să spună că ceva e o prostie înainte ca tipii populari să înceapă să îi acorde atenție, iar asta mă scoate din să-rite. Mie îmi plac virajele din conversațiile cu el, pentru că aduce în discuție fapte, cunoștințe generale și citate. Sunt indicii despre ceea ce gândește. Îi arunc o privire expectativă.

– Bine... Știai că *Virgo*¹ înseamnă „virgin“ în latină?

– Da, spun ca și cum așa zice *mda, evident*.

Toată lumea trebuie să facă un an de latină la Liberty Prep. Vorbesc pe tonul de scorpie pentru că îmi vine destul de greu să ferec aceste sentimente chiar și atunci când nu e noaptea balului de absolvire și nu mă aflu singură cu el. Dar acum, când arată devastator în lumina lunii, el vorbește despre virginitate? Ce o să aducă în discuție mai departe? Pactul nostru ridicol din primul an de liceu?

¹ Zodia Fecioarei, în limba engleză (n.tr.)

Ethan trage de un fir desprins din tricou, înfășurându-l pe vârful degetului într-un sens, apoi îl desface și îl înfășoară în ce-lălalt sens.

– Istoric vorbind, i se mai spune „Fecioară“, ceea ce-i aiurea, din moment ce ăsta-i un statut pe care numai fetele îl pot avea.

Stai o clipă!

Mă ridic în fund, mirată.

– Ethan Forrester, e modul tău de a-mi spune că ai făcut sex cu cineva?

Ochii îi ies din orbite.

– Ce... nu!

Ușurarea mea e enervant de palpabilă. Nu vreau să mi-l imaginez pe Ethan cu cineva în acest mod, dar așa minți dacă așa zice că nu mi-am pus întrebarea asta. Întotdeauna a fost frumos, dar *toată lumea* a înregistrat momentul în care Ethan cel Stângaci s-a transformat în Ethan cel Sexy. Și nu e ca și cum eu așa fi imună și nu așa observa.

– Deci încă ești o Fecioară? glumesc eu.

– Depinde de definiție, spune fără să se uite la mine. Dar, practic, da.

Căldura îmi urcă pe gât.

– O, asta-i... special, reușesc să spun eu. Când anume am hotărât că vorbim despre așa ceva?

– Tocmai ai întrebat!

„Genul de fată care îi ademenește pe băieți să facă lucruri rele.“ Să fie acesta unul dintre acele lucruri? Chiar trebuie să schimb subiectul.

– În plus – intervine Ethan, uitându-se urât la mine –, vorbim despre orice.

Sentimentul de vină îmi împunge sternul. Nu despre orice.

Uf, ce fac? Nu ar trebui să stau întinsă lângă Ethan în toiul nopții și să vorbesc despre viața noastră sexuală. Sau despre lipsa ei, în cazul meu. Dar... nici nu mă pot convinge să mă mișc. Îmi mușc buza, cu fiecare nerv din corp încordat.

– Adică, sper că știi că poți să-mi spui dacă vreodată... ai ceva de împărtășit, zice el.

Tăcerea dintre noi e scurtă, dar tensionată. Ca atunci când marea se retrage înaintea unui val furtunos.

– Cine zice că n-am?

Cu siguranță, e doar pornirea mea competitivă care îi imprimă vocii mele acel ton.

Se ridică repede în fund și își dă laoparte buclele întunecate care îi cad pe frunte. Pielea lui, de obicei palidă, e roșie în lumina slabă și suntem suficient de aproape încât să îi pot vedea pulsul din ce în ce mai rapid în dreptul gâtului.

– Ai? Tanner a fost?

– Nu, recunosc eu. El a vrut, dar... nu.

Ăsta e motivul pentru care am ajuns singură la balul pe care l-am organizat. Tanner Brown mi-a dat papucii în ultimul moment, pentru că, citez: „Nu merită“. Nu știu sigur dacă se referea la timpul lui, la biletul pentru bal sau la faptul că nu am vrut să iau o cameră de hotel cu el după aceea. Dar nu am fost împreună decât trei săptămâni. Nu aveam de gând să îmi pierd virginitatea cu cineva care nu rezistase nici măcar cât cel mai recent plin de benzină. Oricât de curioasă sunt în legătură cu toată chestia asta.

Ethan se trânteste înapoi pe pernă lângă mine, evident ușurat.

– Bun. Nu-mi vine să cred că ai ieșit cu tipul ăla.

Sincer, nici mie nu îmi vine. Dar nimeni altcineva nu m-a invitat la bal și ar fi patetic dacă președinta aleasă și-ar face apariția solo. Ceea ce s-a și întâmplat. Deci, cum se zice, mulțumește-te cu ce ai.

– Nu dă lumea buzna, ca în cazul tău, spun eu.

Ethan își dă ochii peste cap, ca și cum nu ar primi mereu mesaje. A fost invitat la bal de *trei* fete. A zis că le-a refuzat pentru că și-a dat seama că l-au invitat datorită tatălui său. E posibil, dar e la fel de posibil ca ele să îl placă. Tuturor le place acum de el.

– Asta nu-nseamnă că ar trebui să te mulțumești cu oricine. Tanner e un idiot. Meriți mult mai mult.

– Cum ar fi?

Ethan mă împunge cu umărul.

– Eu te-aș fi invitat.

– O întâlnire din compasiune? Nu, mulțumesc! îi spun.

Alungând *sentimentele* departe, departe, departe.

El se încruntă ușor.

– Ai fost de acord în anul întâi.

Ridic mânecele hanoracului deasupra coatelor pentru că mi s-a făcut cald.

– Despre ce vorbești?

– Nu mai știi? Pactul nostru, spune, întâlnindu-mi, în sfârșit, privirea.

Chiar a adus vorba despre asta. Pânza din mintea mea se colorează în roz. Un roz înfloritor și vibrant.

– Mai știi, spun precaută.

Ca și cum aș putea uita. La vremea aceea, am jurat cu degetele mici împreunate să fim „primul“ unul pentru celălalt dacă aveam să mai fim virgini până în clasa a XII-a, pentru că eu nu aveam de gând să îmi pierd virginitatea cu vreun nemernic, iar Ethan era atât de îngrozit de fete, încât se temea că altfel o să moară virgin.

– Dar mai știi și că eram singura membră a Fan Clubului Waluigi¹ pe care l-ai înființat. Nu eram tocmai as la alegeri bune.

Continui să fac glume ca să îmi potolesc senzația de încântare din stomac.

El privește în gol, cu o expresie gânditoare.

– Dacă nu-ți place de mine ca Waluigi, nu mă meriți la balul la care-s încoronat rege.

Râd și îmi trec o șuviță după ureche. Îmi urmărește gestul cu privirea.

– Încă nu-mi vine să cred. Nu cred că a mai câștigat vreodată cineva dintr-a XI-a, zic eu.

Își întoarce atenția spre tavan, cu sprâncenele groase unite.

– Pesemne a fost aranjat.

¹ Personaj negativ din franciza „Mario“, rivalul lui Luigi (n.tr.).

– Ce nepoliticos! Am numărat voturile personal. Pe tonul pentru vești proaste, spun: O să trebuiască să accepți că ți-ai asigurat voturile pentru emoul ironic.

Râde, dar îmi dau seama că toate aceste lucruri îl fac să se simtă inconfortabil. Singurele lumini puternice care îi plac lui Ethan sunt strălucirea calculatorului pentru jocuri și lampa pentru citit. E timid și nu pricepe de ce i-ar acorda cineva atenție, în afară de faptul că nemernicul de taică-său e *nițeluș* faimos. Habar nu are cât de mișto este el însuși.

O briză tăioasă aduce pe fereastră mireasma sărată a oceanului, iar eu închid ochii și inhalez profund. Vârfurile degetelor calde încep să îmi traseze o linie leneșă în sus și în jos pe antebraț. Nu sunt sigură dacă Ethan e conștient că face asta atunci când se gândește, dar întotdeauna mi-a plăcut. Atingerea lui îmi face pielea de găină. Oftez și mă așez mai bine pe pat.

Stăm așa o vreme, într-o tăcere contemplativă. Lenjeria de pluș albastru este atât de confortabilă, încât mă acaparează oboseala. Ethan îmi trasează linii pe braț, pleoapele îmi devin mai grele.

Sunt aproape adormită când spune:

– Cred că ești persoana mea preferată, Natalia.

Ochii mi se deschid brusc, iar privirile ni se întâlnesc. *Urăsc* cât de tare îmi doresc să îl sărut!

Nu îmi vine să cred ce spun, dar cuvintele îmi ies din gură oricum:

– Ce-ar fi dacă am face-o? Pactul nostru.

Mâna lui Ethan rămâne nemișcată.

– Poftim?

– Păi, de ce nu? Suntem aproape majori, amândoi suntem singuri, ne plăcem. Nu ești... știi tu, *respingător*.

– Mulțumesc?

– N-o să mă simt niciodată confortabil cu un tip oarecare așa cum mă simt cu tine.

De fiecare dată când tipii încep să mă cunoască, toți spun același lucru: sunt prea intensă; îi stresez; trebuie să mă relaxez. Ei cred că au parte de fata care mă prefac că sunt. Drăguță. Încrezătoare. Fericită. Nimeni nu mă vrea pe mine, așa cum sunt în realitate – epava dinăuntru.

Părăsită înainte de balul de absolvire.

Dar iată-l aici pe cel mai bun prieten al meu care e... prismatic. Lumina strălucește prin el, iar el creează culori pentru mine. Este fix așa cum e el în realitate. Fix cel care mă lasă să fiu exact cine sunt *eu*. Fără armură, fără zâmbete false. Iar eu sunt persoana lui preferată. Și el e persoana mea preferată.

Are o expresie de nepătruns.

– Te joci cu mine.

Mă ridic, iar ideea ia amploare în mintea mea.

– Nu-i adevărat. Știu că e un pic ciudat.

– O, da, un pic, spune cu o urmă de roșeață în obraji. Suntem doar prieteni.

Ignor golul neașteptat din stomac.

– Știu – nu-i ca și cum aș face o cerere în căsătorie. Ar fi doar de probă. Ideea pactului a fost să aflăm cum e cu cineva... familiar, nu?

Îmi spun că, dacă o facem astfel, prietenia noastră va supraviețui. O să scăpăm de orice ar fi *asta* și o să rămânem prieteni ca înainte. Fără alte sentimente. Totul va fi bine din nou. *Noi* o să fim bine din nou.

– Păi, tu ai adus vorba despre asta. Și e noaptea balului de absolvire, spun eu.

– Stai așa, vrei să zici *în seara asta*? Adică, chiar acum?

Vocea îi devine mai pițigăiată.

Ridic din umeri, inima îmi bate cu putere.

– Nu? Poate? Tu ce crezi?

– Ăăă. Evenimentele au luat o turnură foarte surprinzătoare.

Cu cât Ethan e mai emoționat, cu atât devine mai formal. Mă face să mă opresc. În timpul acelei pauze aud tot ceea ce tocmai am spus din perspectiva lui și îmi vine să mor.

– Absolut. Lasă! Clar e cea mai proastă idee a mea de până acum.

Se străduiește să își reprime un zâmbet.

– Nu, titlul ăsta încă revine Zilei Homarului.

Îmi îngrop fața în palme.

– O, Doamne! Nu-mi aduce aminte!

– Hei, dacă nu ai fi fost tu, n-aș fi știut niciodată *cât* de alergici sunt la crustacee.

Când mă uit la el pe deasupra palmelor, amândoi izbucnim în râs. Presupun că e sfârșitul acestei conversații ciudate în timpul căreia am fost posedată de o Démoniță Natalia înnebunită după sex, gata să se dezbrace cu același tip pe care l-a injectat cu un EpiPen vara trecută, după ce l-a provocat la un concurs de mâncat rulouri cu homar.

Dar, în timp ce stau rezemată de pernele lui, Ethan începe din nou să traseze linii. Pe brațul meu. Apoi pe claviculă, un teritoriu nou. Privirile ni se întâlnesc. Apoi totul se schimbă când își trece mâna în jurul taliei mele și mă trage mai aproape de el. Se sprijină într-un cot, se uită în jos la mine, cercetându-mi fața. Muzica s-a oprit. Singurul sunet este respirația noastră, care devine din ce în ce mai rapidă.

– Chiar... vrei să faci asta? întrebă el.

Fără să stau pe gânduri, îmi trag în același timp hanoracul și bluza peste cap, cu mâini tremurânde. El face ochii mari în timp ce îmi privește bustul gol. Încă am pe mine sutienul, dar nu mă pot abține să nu roșesc sub privirea lui.

Îmi forțez vocea să sune calmă când spun:

– Ei, haide! Ne-am văzut în mai puțin de-atât la plajă.

– Asta-i diferit, zice el.

Înghit în sec.

– Știu. Îmi dau seama că așa este după modul în care privirea lui îmi pune pielea pe jar. E în regulă dacă tu nu vrei.

– Nu, eu... Vocea i se întrerupe și își drege glasul. Vreau.

Apoi, cu o singură mișcare lină, își trage bluza peste cap și o aruncă pe podea. Credeam că o să mă descurc să îl văd astfel. Dar, când singurul tip din lume cu care te simți cel mai în siguranță e frumos, iar pielea lui dezgolită se atinge de a ta, se pare că se descătușează... totul.

– Ai prezervative? îl întreb.

Gâtul i se mișcă în timp ce înghite și confirmă din cap.

Fetele de genul...

Dar avertismentul dispare când vine mai aproape. Lăsându-și fruntea pe umărul meu, cu răsuflarea fierbinte în dreptul gâtului meu, murmură:

– Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta.

– Nu-mi vine să cred că vorbești, spun pe un ton sec.

Pieptul i se cutremură de râs, iar eu îi zâmbesc în păr. Cu un gest ezitant, întind mâna încet și îmi trec degetele prin el. Îl simt înfiorându-se. Își trage capul înapoi pentru a se uita la mine, fixându-mă cu ochii lui căprui-verzui.

– Doamne, Natalia, șoptește.

Apoi, cel mai bun prieten al meu se apleacă și mă sărută.